

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET GUDELJEVIĆ PROTIV HRVATSKE

(Zahtjev br.18431/02)

PRESUDA

STRASBOURG

31. ožujka 2005.

*Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44.
§ 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.*

U predmetu Gudeljević protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

g. C.L. ROZAKIS, *predsjednik*,

g. P. LORENZEN,

gđa N. VAJIĆ,

gđa S. BOTOCHAROVA

g. A. KOVLER,

g. E. STEINER,

g. K. HAJIYEV, *suci*,

i gđa. S. QUESADA, *zamjenica tajnika Odjela*,
nakon vijećanja zatvorenog za javnost 10. ožujka 2005.,
donosi sljedeću presudu koja je donesena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovom predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 18431/02) protiv Republike Hrvatske kojeg je hrvatski državljanin g. Marko Gudeljević ("podnositelj zahtjeva") podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija") dana 23. travnja 2002. godine.

2. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. B. Kozjak, odvjetnik iz Virovitice. Hrvatsku je Vladu ("Vlada") zastupala njena zastupnica, gđa L. Lukina-Karajković.

3. 1. prosinca 2003. godine Sud je odlučio obavijestiti o zahtjevu. Primjenjujući članak 29. stavak 3. Konvencije odlučio je istovremeno odlučiti o osnovanosti i dopuštenosti tog prigovora.

ČINJENICE

4. Podnositelj zahtjeva je rođen 1966. godine i živi u Poreču.

5. Dana 7. siječnja 1994. godine podnositelj zahtjeva je pokrenuo građanski postupak pred Općinskim sudom u Virovitici protiv osiguravajućeg društva C., tražeći isplatu na temelju ugovora o osiguranju.

6. Dana 22. veljače 1996. zahtjev podnositelja zahtjeva je odbijen. Podnositelj zahtjeva se 20. ožujka 1996. godine žalio protiv te presude.

7. Dana 18. srpnja 1996. godine Županijski sud u Bjelovaru odbio je njegovu žalbu i potvrdio prvostupanjsku presudu.

8. 7. listopada 1996. godine podnositelj zahtjeva podnio je reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske. Vrhovni je sud odbio reviziju podnositelja zahtjeva 7. lipnja 2001. godine. Presuda je dostavljena podnositelju zahtjeva 24. listopada 2001. godine.

PRAVO**I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE**

9. Podnositelj zahtjeva je prigovorio da je duljina postupka bila nesukladna sa zahtjevom „razumnog roka“ iz članka 6, stavka 1 Konvencije, čija odredba glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

A. Dopuštenost

10. Vlada je tvrdila da podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva zato što nije podnio tužbu Ustavnom sudu zbog duljine postupka, na temelju članka 62. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu, u svezi s člankom 29. stavkom 1. Ustava.

11. Podnositelj zahtjeva je osporio djelotvornost tog pravnog sredstva, tvrdeći da takva ustavna tužba nije mogla biti podnesena prije odluke Vrhovnoga suda o njegovoj reviziji.

12. Sud podsjeća da je u svojoj presudi *Kvatruč* smatrao kao članak 62. Zakona o Ustavnom sudu nije predstavljao djelotvorno pravno sredstvo u odnosu na duljinu postupka (vidi *Kvaruč v. Croatia*, no. 4899/02, §§ 28-32, 18. studeni 2004.). Sud ne vidi nikakav razlog da odstupa od svojega mišljenja izraženoga u potonjoj presudi.

13. Slijedi kako Vladin prigovor treba odbiti.

14. Sud nadalje primijećuje kako zahtjev nije očigledno nedopušten u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Nadalje primijećuje da nije nedopušten niti po jednoj drugo osnovi. Stoga ga treba proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

15. Podnositelj je ustvrdio da je postupak premašio razumni rok, posebice u dijelu pred Vrhovnim sudom. .

16. Vlada je osporila takvo stajalište. Ustvrdili su da se u postupku radilo samo o kamati koju je podnositelj zahtjeva potraživao i da je osiguravajuće društvo kao protustranka doprinijelo produljenom trajanju postupka.

1. Razdoblje koje treba uzeti u obzir

17. Sud primijećuje da je postupak počeo 7. siječnja 1994. godine, kad je podnositelj zahtjeva podnio svoju građansku tužbu, a završio 24. listopada 2001. godine, kad je podnositelju zahtjeva dostavljena presuda Vrhovnoga suda. Tako je trajao gotovo sedam godina.

18. Razdoblje koje treba uzeti u obzir započelo je 6. studenoga 1997. godine, nakon stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku. Slijedi da u nadležnost suda *ratione temporis* ulazi razdoblje od neke četiri godine.

19. Međutim, u svrhu utvrđivanja razumnosti duljine dotičnoga vremena, treba uzeti u obzir stanje predmeta na dan 5. studenoga 1997. godine (vidi, između ostali izvora, presudu *Styranowski v. Poland*, od 30. listopada 1998. *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII, s. 3376, § 46).

2. Razumnost duljine postupka

20. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupak mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na slijedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti kao i važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, između mnogo drugih pravnih izvora, predmet *Frydlender v. France* [GC], br. 30979/96, § 43., ECHR 2000-VII).

21. Glede složenosti predmeta i ponašanja podnositelja zahtjeva, Vlada je priznala da predmet nije bio složen i da podnositelj zahtjeva nije doprinio duljini postupka. Sud ne vidi razloga smatrati drugačije.

22. Glede ponašanja domaćih vlasti, Sud primijećuje da je tijekom vremena koje treba uzeti u obzir, predmet podnositelja zahtjeva bio u tijeku pred Vrhovnim sudom nekih četiri godine, tijekom kojega vremena je taj sud samo preispitao predmet u odnosu na pravna pitanja i nije izvodio dokaze ili proveo bilo koju drugu procesnu radnju.

23. Pregledavši sve materijale koji su mu bili dostavljeni, Sud smatra da Vlada nije predočila niti jednu činjenicu ili argument koji bi ga mogli uvjeriti da dođe do drugačijega zaključka u ovom predmetu. S obzirom na svoju sudsku praksu o ovome pitanju Sud smatra da je u ovome predmetu duljina postupka bila prekomjerna i nije zadovoljila uvjet „razumnoga roka“.

24. Stoga je došlo do povrede članka 6, stavka 1 Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

25. Članak 41. Konvencije predviđa:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

26. Podnositelj zahtjeva je zatražio 5.000 EUR na ime nematerijalne štete.

27. Vlada je osporila taj zahtjev.

28. Sud smatra da je podnositelj zahtjeva sigurno pretrpio neki stupanj nematerijalne štete zbog duljine domaćega postupka. Donoseći odluku na pravičnoj osnovi Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje 2.400 EUR na ime nematerijalne štete, uvećanih za sve poreze koje bude potrebno zaračunati.

B. Troškovi i izdaci

29. Podnositelj zahtjeva je zatražio i 3.000 EUR za troškove i izdatke. Međutim, nije dao nikakve konkretne elemente za ovaj zahtjev, kako to traži Pravilo 60. Poslovnika Suda, iako je bio pozvan da to učini. U takvim okolnostima Sud ništa ne dosuđuje s tog osnova.

C. Zatezna kamata

30. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. proglašava zahtjev dopuštenim;

2. presuđuje da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;

3. presuđuje

(a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, isplatiti iznos od 2.400 (dvije tisuće četiri stotine eura) na ime nematerijalne štete koje treba pretvoriti u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja plus sve poreze koje bude trebalo zaračunati;

(b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedeni iznos plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećana za tri postotna boda;

4. odbija ostatak zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 31. ožujka 2005. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Santiago QUESADA
zamjenik Tajnika

Christos ROZAKIS
Predsjednik